

De rijke man en arme Lazarus uit Lukas 16:

19 *En er was een zeker rijk mens, en was gekleed met purper en zeer fijn lijnwaad, levende allen dag vrolijk en prachtig.*

20 *En er was een zeker bedelaar, met name Lazarus, welke lag voor zijn poort vol zweren;*

21 *En begeerde verzadigd te worden van de kruimkens, die van de tafel des rijken vielen; maar ook de honden kwamen en lekten zijn zweren.*

22 *En het geschiedde, dat de bedelaar stierf, en van de engelen gedragen werd in den schoot van Abraham.*

23 *En de rijke stierf ook, en werd begraven. En als hij in de hel zijn ogen ophief, zijnde in de pijn, zag hij Abraham van verre, en Lazarus in zijn schoot.*

24 *En hij riep en zeide: Vader Abraham, ontferm u mijner, en zend Lazarus, dat hij het uiterste zijns vingers in het water dope, en verkoele mijn tong; want ik lijde smarten in deze vlam.*

25 *Maar Abraham zeide: Kind, gedenk, dat gij uw goed ontvangen hebt in uw leven, en Lazarus desgelijks het kwade; en nu wordt hij vertroost, en gij lijdt smarten.*

26 *En boven dit alles, tussen ons en ulieden is een grote klove gevestigd, zodat degenen, die van hier tot u willen overgaan, niet zouden kunnen, noch ook die daar zijn, van daar tot ons overkomen.*

27 *En hij zeide: Ik bid u dan, vader, dat gij hem zendt tot mijns vaders huis;*

28 *Want ik heb vijf broeders; dat hij hun dit betuige, opdat ook zij niet komen in deze plaats der pijniging.*

29 *Abraham zeide tot hem: Zij hebben Mozes en de profeten, dat zij die horen.*

30 *En hij zeide: Neen, vader Abraham, maar zo iemand van de doden tot hen heenging, zij zouden zich bekeren.*

31 *Doch Abraham zeide tot hem: Indien zij Mozes en de profeten niet horen, zo zullen zij ook, al ware het, dat er iemand uit de doden opstond, zich niet laten gezegen.*

Tijdens de Babylonische ballingschap hebben de joden een eigen engelen-leer ontwikkeld, in navolging van de Amschapads en Dew's afkomstig uit Zuid Aresta in Perzië. Deze uitheemse engelen-leer werd tot volksgeloof.

Alleen de Sadduceeën geloofden er niet in. Wel speelde Yashua hierop in, in Zijn "verhaal" over de Rijke man en de arme Lazarus.

Lucas 16 vanaf vers 19 toont ons een aantal taferelen en geven ons beelden te zien van dingen die zich in verschillende levens en werelden afspelen.

Eerst de leefwereld (leefwijze) van de rijke man, die zich afspeelt op aarde, in het heden. Daarnaast gelijktijdig de tegenovergestelde leefwereld van de arme Lazarus, eveneens op aarde. En daarna komt de dood, die scheiding maakt, die een einde maakt aan beide leefwerelden. Dan komen er nieuwe leefwerelden, waarin de rollen geheel omgekeerd zijn en er een tegenovergestelde orde van zaken te zien is.

Wij weten allen dat de kerk en dat de geestelijken altijd in dit verhaal een gelijkenis hebben gezien. Zo is het ons van jongs af aan bijgebracht. De meeste theologen maken er een getuigenis van de werkelijkheid van. De kerk heeft in deze voorstelling willen laten uitkomen dat er aan het einde van dit leven de dood is, waarna de mens òf direct naar de hel wordt verwezen, òf direct in de hemel wordt opgenomen. Aanvankelijk zou het daarbij alleen gaan om de zogenaamde "onsterfelijke ziel" des mensen. Het lichaam wordt immers begraven en wacht op de opstanding. Eerst zou de ziel naar de hel of naar de hemel gaan, en bij de opstanding zouden ziel en lichaam weer verenigd worden, waarna het definitieve oordeel, om òf naar de hel òf naar de hemel terug te gaan.

Zo ongeveer wordt en werd het ons altijd voorgesteld door de theologen.

De hemel zou een plaats van uitnemende heerlijkheid zijn, waar de gezaligden voor eeuwig God zouden mogen grootmaken, door met harpen en citers lofpsalmen te zingen, etc. In de hel zouden de verworpenen voor altijd smart lijden in vlammen en hevige pijnen, dag in dag uit tot in alle eeuwigheden. Daar zou wroeging en ontzetting zijn en weedom des harten, zonder enig uitzicht op bevrijding, eerst naar de "ziel", en daarna naar ziel en lichaam..

Wij keren terug tot het verhaal zelf en bezien eens wat er allemaal wordt genoemd. Er is sprake van honden, andere mensen en meerdere objecten. Dat laten de theologen liever maar buiten beschouwing, daar zij met deze zaken niet uit de voeten kunnen. Wij lezen verder in het verhaal dat er sprake is van rijkdom, purper, fijn linnen, een poort, een tafel, engelen, honden, water, vijf broers, Mozes, Abraham en de profeten.

Verder wordt er van een overdadig en prachtig leven gesproken van de rijke man, en daar tegenover het schrille contrast van het leven van de arme Lazarus, die in de poort lag van het huis van de rijke man. Lazarus zat vol zweren, begeerde te eten van de kruimels die van de tafel vielen en werd gelikt door de honden.

Dan volgt de dood, zijnde de realiteit van het leven die niet valt weg te denken. Tegelijk laat het verhaal zien dat het met de dood niet afgelopen is, maar dat het leven opnieuw begint, maar dan kennelijk in de juiste verhoudingen, naar recht en billijkheden, zoals Elohim het wil en beoordeelt.

De rijke man stierf en sloeg zijn ogen op in de hel.

Lazarus stierf en werd gedragen tot in de schoot van Abraham.

Middeleeuwse afbeelding van de “mond der hel”

De gelijkenissen hebben allen een doel, een diepere betekenis.

Niet iedereen is het gegeven dat doel en die betekenis te mogen zien. Dat zegt ons Lucas 8:10 *En Hij zeide: U is het gegeven, de verborgenheden van het Koninkrijk Gods te verstaan; maar tot de anderen spreek Ik in gelijkenissen, opdat zij ziende niet zien, en horende niet verstaan.*

Dit verhaal had echter **niet** zulk een doel.

Wat is dán het doel en wat is de betekenis van het verhaal van de rijke man en de arme Lazarus?

Helaas, een exacte, duidelijke verklaring en uitleg van dit verhaal behoort tot de zeldzaamheden. Algemeen maakt men er een moralistisch verhaaltje van dat de rijke man ziet op de mensen die rijk zijn en een overdadig leven lijden, zich niet om God en gebod bekommeren en voor het vaderland weg leven. In ieder geval wordt het merendeel der mensen gerangschikt onder de noemer van de rijke man, omdat ze geestelijk blind zijn en menen rijk te zijn, dus in werkelijkheid goddeloos zijn.

En de arme man laat men wijzen op Gods volk dat meestal zeer arm is en het niet zo breed heeft op de aarde, veracht wordt en kwalijk wordt behandeld. Zij zouden weliswaar in deze wereld leven, maar niet van deze wereld zijn, daar deze wereld een doorgangshuis is en verbrand zal worden. Zij zouden naar de hemel worden overgeplaatst, en de anderen naar de hel, waartussen de grote kloof is, die niet overbrugd kan worden, zelfs niet door de engelen, die zich anders toch overal zouden kunnen verplaatsen.

Aan verreweg de meeste verklaringen van dit verhaal dat als een gelijkenis wordt gezien kleven bezwaren, daar men niet exact de juiste bedoeling ervan heeft weten te vinden. En die juiste betekenis kan alleen gevonden worden door Schrift met Schrift te vergelijken en de Schrift te laten antwoorden op alle vragen. Men kan een gelijkenis uitleggen zo men maar wil, want een allegorie of gelijkenis kan van alles betekenen. Maar zó heeft Yashua het in dit verhaal niet bedoeld. Yashua beoogt een zeker doel, wijst zaken en personen direct of indirect aan en laat geen vraagtekens bestaan wát de juiste bedoeling is, wanneer wij uit de Schrift maar opdiepen wat de aanduidingen precies betekenen.

De dood is in dit verhaal een gegeven waardoor een scheidslijn wordt aangegeven. Lazarus was er slecht aan toe en stierf het eerst. Daarna stierf ook de rijke man. En dan lijkt het alsof er direct na de dood een soort toestand bestaat waarvan wij nu nog geen kennis omdragen. Die toestand zou daarin bestaan dat de arme Lazarus gedragen werd in Abrahams schoot, en dat de rijke man zijn ogen ophief in de hel, zijnde in de pijn. Dus kreeg de rijke man een “zeer warm” onthaal in een soort vlammenzee, zoals men denkt! Daar zag hij eveneens Abraham van verre, en Lazarus in diens schoot.

De Schrift zegt echter over de doden het volgende:

Psalmen 115:17 De doden zullen den HEERE niet prijzen, noch allen die in de stilte nedergedaald zijn.

Prediker 9:5 Want de levenden weten, dat zij sterven zullen, maar de doden weten niet met al; zij hebben ook geen loon meer, maar hun gedachtenis is vergeten.

Hand.2:29 Gij mannen broeders, het is mij geoorloofd vrij uit tot u te spreken van den patriarch David, dat hij beide gestorven en begraven is, en zijn graf is onder ons tot op dezen dag.

Het gaat er onze Heiland in dit verhaal niet om, om de toestand der doden te omschrijven, want in de dood is geen bezinning meer.

Er is kennelijk iets anders bedoeld dan hetgeen de theologen ervan hebben gemaakt. Maar wat is er hier in werkelijkheid bedoeld?

Wij dienen -om een antwoord en een juiste uitleg te vinden- te letten op het volgende, n.l. dat het in dezen niet gaat over de hemel, de woonplaats des Allerhoogsten en de aanschouwing en de genieting van Elohim en de gezaligden. Elohim wordt niet genoemd, ook niet Zijn Zoon, de Messias of Heiland. En dáár zou het toch zeer zeker om moeten gaan in de hemel, want een hemel zonder God in Christus zou een hel zijn. Maar niets van dat alles in dit verhaal. Alles draait in deze “hemel” slechts om vader Abraham! En waarom? Dat zullen wij straks zien.

Eerst zullen wij onderzoeken wie de rijke man moet zijn geweest.

Wij lezen dat hij zeer **rijk** was, gekleed met **purper** en zeer fijn **linnen**, levende alle dag **vrolijk en prachtig**.

Met deze gegevens in onze hand gaan wij op zoek naar een mens, mensen of een groep waarbij deze gegevens aansluiten, en waarop zij o.a. van toepassing zijn.

Wie waren zeer rijk en droegen purper?

Zie Richteren 8:26, Esther 1:6, 8:15; Hooglied 3:10; Daniël 5:7,16,29; Mattheus 27:28; Openbaring 17:4, 18:16.

Het waren de rijken en koningen en hun familie die purper droegen.

Wie gingen tevens in zeer fijn linnen gekleed?

Zie Exodus 28:39, 36:8; 39:27,28; Leviticus 6:10, 16:4; 1Kronieken 15:27; Ezechiël 27:7. Het waren de priesters, leviëten en koningen.

Purper en fijn linnen behoorden bij de regerende klasse en de geestelijke stand. Daarbij was de rijke man nog zéér rijk ook.

En dat was in de geschiedenis van Israël inderdaad het geval met de koningen, David en Salomo, zij waren echter geen priesters.

Het kan alleen wijzen op de latere tijd, ten tijde van Yashua's omwandeling, toen de regerende priesterkaste onder Annas en Kajafas zéér rijk was van de tempelhandel, toen eveneens de rijke Herodes aan de macht was. Zij leefden metterdaad “elke dag vrolijk en prachtig”.

Rijk wil zeggen, grote financiële macht, zoals van Rome, (het hoersysteem) en van Babylon gezegd wordt in Openbaring 17:5-18, 18:16.

De rijke man wijst naar een religieus systeem, geregeerd door mensen van één gemeenschappelijke afkomst, dat vol mysteries is. In de dagen van Yashua zag dit onmiskenbaar op de Sadduceeën en Herodianen, die in de stoel van Mozes zaten, want zij hadden Mozes en de profeten, Matth.23:2.

Ook de Illuminati bestaan voornamelijk uit enkele zeer rijke families, wat wijst naar de familiebetrekking van de rijke man, zijn “vijf broers”.

Opmerkelijk is dat de rijke man, na gestorven te zijn, nog kon spreken. Hij was kennelijk niet fysiek, niet lichamelijk dood. Hij was geestelijk en in moreel opzicht dood! Een losse ziel bestaat niet en zou zónder het lichaam dan ook niet kunnen spreken, luisteren en denken. Zie brochure 286.

Hij hief zijn ogen op in de hel, zie Strong's no. 86, de hades,

1) naam Hades of Pluto, de god van de onderaardse gebieden

2) Orcus, de onderwereld, het gebied van de doden

3) later gebruik van dit woord: het graf, dood, hel

In Bijbels Grieks is het verbonden met Orcus, de onderaardse gebieden, een donkere en sombere plaats in de diepte van de aarde, de gewone ruimte voor de zielen zonder lichaam. Hades is gewoonlijk de woonplaats van de bozen, Lk. 16:23, Op. 20:13,14; een heel ongezellige plaats. #Lu 16:23 Re 20:13,14

Wij komen er later op terug wat voor plaats dit is.

Eerst gaan wij bezien wat de rijke man aldaar begeerde. Hij wilde slechts een weinig ontferming, in de vorm van een ingedoopte vingertop met water. Dus iets minimaals, iets ongehoord kleins.

Water wijst in de Schrift altijd naar leven, naar het woord van Elohim, naar het levende water, Joh.4:14, naar de heilige Geest, Joh.7:38-39.

Na zijn “sterven” voelde de rijke man zich doodarm, en mogelijk had hij zich tijdens zijn leven al doodarm gevoeld, daar alle rijkdom en overdadig leven -zonder het geestelijk erfdeel te bezitten- op den duur verveelt en het hart niet echt kan vullen. En waarom verlangde de rijke man juist naar Lazarus om van hem een weinig water te ontvangen? Wel, hij had gezien in het leven van Lazarus dat dit een échte Israëliet was, die werkelijk de eerstgeboorterechten toekwam. Het ware Israël heeft een warm hart, heeft

liefde tot anderen, en dáárop wil de rijke man nog een allerlaatst beroep doen, nu hij ontuchtend is en de realiteit van zijn staat beseft.

De rijke man stierf en sloeg zijn ogen op in de hades, zijnde in de pijn.

Pijn is in het Grieks, zie Strongs 931 'basanos,

misschien in de verte van hetzelfde als 939 (via het idee van naar de bodem gaan);

1) een toetssteen voor het goud (zie 928)

2) gerechtelijk onderzoek op de pijnbank: foltering

3) foltering, kwelling, pijn, smart

3a) van de pijnen van een ziekte

3b) van hen in de hel na de dood

*Afbeelding van een monster
met leeuwenkop, dat de sleutels
van de poorten der hel in
handen houdt*

De rijke man zag dat hij zichzelf had verlaagd, zichzelf en zijn leven in de grond had geboord. Het gaat hier om mentale pijn, grieven, wroeging.

Ook is er sprake van smarten lijden in een vlam, zie Strongs 5395 *phlox*, *van een primair phlego ("flitsen" of "bliksemen")* 1) *vlam*

Iets schokkends, gelijk de bliksem, iets dat je als een schok ervaart, en je ineens beseft dat je je leven verknald hebt.

Waarom vroeg hij slechts een natte vingertop ter verfrissing? In een brandende hel zou men toch eerder om een emmer vol water smeken!

Het gaat in dit verhaal niet erom dat de rijke man in een letterlijke vlammenzee terecht zou zijn gekomen, een hel zoals Dante deze uitbeeldt.

Het gaat om de plotselinge pijn in zijn geweten. Hij had het leven niet serieus genomen, maar nu ineens beseft hij de volle werkelijkheid, echter toen was het te laat! En ook dát beseft hij. Hij zag dat hij zijn tijd had verspeeld, onnuttig voorbij had laten gaan. Een inhaalslag was onmogelijk.

Onze huidige leefwijze op aarde is bepalend en beslissend voor onze bestemming en plaats in de toekomstige eeuw(en) = (aion en aionen).

Dit leven is onze proeftijd.

Tussen dood en opstanding is géén bewust bestaan, zoals algemeen wordt gedacht. De dood is een "slaap", en de opstanding is een "ontwaken".

Zinloos is het om uit te zien naar een tweede genadetijd of tweede keus.

Men heeft zijn tijd gehad, en daarmee uit.

Christus verwijst via Abrahams woorden naar Mozes en de profeten. Bij hen kan men ruimschoots informatie krijgen over de toestand der doden, over het graf, zodat het onnodig is om iemand op te laten staan en de vijf broers te laten waarschuwen. Alles is in Mozes en de profeten te vinden!

Dan ineens is de rijke man niet meer arrogant, maar heel serieus, en zelfs heel bezorgd om zijn familie, zijn vijf broers.

De man vroeg ook niet of hij soms Abrahams schoot mocht delen met de arme Lazarus. Nee, de vragen die de rijke man aan Abraham stelt zijn heel nederig en uit de laagte. En ook Abraham is geen harde beul in het beantwoorden. Abraham heeft geen leedvermaak, maar antwoordt bewogen, maar wel redelijk en gemotiveerd.

De rijke man ziet het onvermijdelijke en onherroepelijke in van zijn lot (staat). Hij wendt zich niet tot Elohim, niet tot de Messias, maar tot Abraham, alsof Abraham een middelaar was. Abraham kon echter niets meer voor hem doen. Abraham is geen soort middelaar!

Abraham noemde de rijke man zelfs "kind", dus als een (pseudo) zoon, Luk.16:25. "*Kind, gedenk dat gij uw goed ontvangen hebt in uw leven*"

Nee, hij wilde slechts dat Abraham zijn vijf broers zou doen waarschuwen. Hij bad voor zijn afstammelingen en mede-kompanen. Al zijn vorige aanspraken waren weggevallen, als een kaartenhuis ineengestort. Hij zag dat hij zich verrekend had en de spijker van zijn leven en toekomst had mis geslagen. Hij zag dat hij géén enkele aanspraak kon maken op zijn lijfelijke en genealogische afstamming van Abraham. Dat hielp hem niets.

En wie waren het die ten tijde van de Heiland er prat op gingen Abrahams kinderen te zijn? Zie Johannes 8:33 *Zij antwoordden Hem: Wij zijn Abrahams zaad, en hebben nooit iemand gediend; hoe zegt Gij dan: Gij zult vrij worden?*

Johannes 8:37 Ik weet, dat gij Abrahams zaad zijt; maar gij zoekt Mij te doden; want Mijn woord heeft in u geen plaats.

Maar niet de vleeselijke afstamming alleen is bepalend en genoeg, want daarmee kan genetisch zijn gemanipuleerd, vanwege vermenging en inmenging, hetwelk daadwerkelijk het geval was met Kaïn en Ezau en hun nakomelingen, de joden. Nee, het gaat om iets anders, zie

Romeinen 9:7 *Noch omdat zij Abrahams zaad zijn, zijn zij allen kinderen; maar: In Izaak zal u het zaad genoemd worden.*

Galaten 3:29 *En indien gij van Christus zijt, zo zijt gij dan Abrahams zaad, en naar de belofenis erfgenamen.*

Wij vragen ons af wie die vijf broers van de rijke man wel waren.

Dat lezen wij in Gen. 36:8, 19, 21 en 43 dat Ezau **vijf** zonen had. Ezau, Edom - rood, de kleur van purper en wereld-communisme.

Ezau trouwde in de lijn der Kanaänieten.

De rijke man ziet o.a. op de Edom-joden en de door hen opgerichte zionisten-staat die de misleidende naam Israël draagt. Zij voelen zich rijk, zéér rijk, doordat zij zelfs door vele christenen worden aanbeden en aangezien als zouden zij het “uitverkoren volk van God” zijn.

Juist van Ezau/Edom staat dat hij in de **vlam** terecht zal komen, zie Obadja vers 8 *En Jakobs huis zal een vuur zijn, en Jozefs huis een vlam, en Ezau's huis tot een stoppel; en zij zullen tegen hen ontbranden, en zullen ze verteren, zodat Ezau's huis geen overgeblevene zal hebben; want de HEERE heeft het gesproken.*

En Maleachi spreekt eveneens hierover, zie Maleachi 4:1 ¶ *Want ziet, die dag komt, brandende als een oven, dan zullen alle hoogmoedigen, en al wie goddeloosheid doet, een stoppel zijn, en de toekomstige dag zal ze in vlam zetten, zegt de HEERE der heirscharen, Die hun noch wortel, noch tak laten zal.*

Dán pas zullen voor de meeste joden en christenen de ogen open gaan wát de joodse staat in werkelijkheid was.

Ezau wordt door de profeet Obadja in de eindtijdprofetie gelijkgesteld aan de rijke man uit de “gelijkenis”. En van Ezau zal er géén overblijfsel worden gelaten!

De rijke man noemt Abraham wel zijn vader. Ezau kon Abraham wel zijn vader noemen, maar in werkelijkheid was Ezau geen échte zoon van Abraham via Izaak. Ezau was totaal ánders, van ándere genen, gemanipuleerd en vermengd. En Edom, de Edomieten hebben zich ingemengd in Israël, vooral in Juda, zoals de Joodse Encyclopedie zegt: Edom is in modern Jewry. Yashua ontzegde de joden dan ook hun aanspraak kinderen Abrahams te zijn, Joh.8. De joden waren wel religieus, maar op een verkeerde manier. Zij hadden door hun eigen inzettingen Elohim's gebod krachteloos gemaakt. Zij maakten grote berekeningen, optelsommen van goede werken, zónder het ware geloof!

Zij waren rijk en verrijkt, doch zónder het ware geloof. Zij wandelden in een beeld, een waan, vol hoogmoed, en het geld verantwoordde álles.

Ook de vorst van Tyrus verhief zijn hart, Ez.28:1-10. Deze vorst had enorme rijkdom, verkregen via een moreel verval, hoogmoed, zelfzucht, etc. Hij meende aan Elohim gelijk te zijn, dus was zijn denken blasfemisch.

Tussen de rijke man en Abraham met Lazarus lag een grote kloof, onoverbrugbaar. Waar kan die grote kloof ánders op zien, dan op het eerstgeboorterecht, op de genetische kloof die er is tussen de twee zaadlijnen uit Gen.3:15.

Onmiskkenbaar zijn Kaïn en Ezau en hun nageslacht afkomstig uit de zaadlijn van Nachash/satan, Joh.8:44, 1Joh.3:8.

Tussen het Jakob/Israël en Ezau-jodendom ligt een grote kloof, het eerstgeboorterecht, een genetische kloof. Zodat hetzelfde geldt voor de Edom-joden als voor het luipaard, *Jeremia 13:23 Zal ook een Moorman zijn huid veranderen? of een luipaard zijn vlekken? Zo zult gijlieden ook kunnen goed doen, die geleerd zijt kwaad te doen.*

En wat zei Yashua tegen de joden: *Johannes 10:26 Maar gijlieden gelooft niet; want gij zijt niet van Mijn schapen, gelijk Ik u gezegd heb.*

Een bok (geitensoort) kan nooit een schaap worden. Een echte Edomiet kan nooit een ware Israëliet worden. Er bestaat wel zoiets als een mogelijkheid voor Ezau om via een uitmenging weer vrij te worden van zijn verkeerde genen, maar daar gaat het in dit verhaal niet om. Het gaat om de Edom-joden die onbekeerlijk waren en dat bleven. Ook is het mogelijk dat schapen door vermenging verkeerde genen krijgen en onbekeerlijk worden. Dat is in Israël maar al te vaak voorgevallen.

De Edom-joden zullen áltijd ongelovig en hard van hart blijven, zie Luk.16:29-31, en zie Joh.5:38-40 en 1Thes.2:16.

Luk.16:31 Doch Abraham zeide tot hem: Indien zij Mozes en de profeten niet horen, zo zullen zij ook, al waren het, dat er iemand uit de doden opstond, zich niet laten gezeggen.

Joh.5:38 En Zijn woord hebt gij niet in u blijvende; want gij gelooft Dien niet, Dien Hij gezonden heeft.

39 Onderzoekt de Schriften; want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben; en die zijn het, die van Mij getuigen.

40 En gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven moogt hebben.

1Thes.2:16 En verhinderen ons te spreken tot de heidenen, dat zij zalig mochten worden; opdat zij te allen tijd hun zonden vervullen zouden. En de toorn is over hen (de joden) gekomen tot het einde.

Zij hebben Mozes en de profeten en blijven desondanks Christus verwerpen. De rijke man deed Abraham een suggestie aan de hand, dat

door een spectaculair wonder, n.l. dat wanneer iemand van de doden zou op staan, de vijf broers van hem zeker tot inkeer zouden komen. Deze suggestie werd afgewezen, althans, de joden zelf hebben dat wonder afgewezen toen Christus inderdaad uit de doden ten derde dage is opgestaan!

De rijke man ziet dus niet op een enkele persoon, noch op een groep slechte mensen die in een letterlijk hellevuur dat eeuwig zou branden zullen terecht komen na dit leven. Dit verhaal wijst expliciet een speciale groep mensen aan, de zaadlijn van de satan/Nachash, die zich meest in Edom-joden manifesteert, en die ten tijde van Yashua's omwandeling bestond uit Sadduceeën, schriftgeleerden, Herodianen, enz.. Dus allereerst de geestelijke bovenlaag der joden. Zij hielden er een leefwijze en denkwijze op na zoals getypeerd in de rijke man, en zoals o.a. 1Joh.2: het noemt en veroordeelt: *vers 16 Want al wat in de wereld is, namelijk de begeerlijkheid des vleses, en de begeerlijkheid der ogen, en de grootsheid des levens, is niet uit den Vader, maar is uit de wereld.*

17 En de wereld gaat voorbij, en haar begeerlijkheid; maar die den wil van God doet, blijft in der eeuwigheid.

18 ¶ Kinderkens, het is de laatste ure; en gelijk gij gehoord hebt, dat de antichrist komt, zo zijn ook nu vele antichristen geworden; waaruit wij kennen, dat het de laatste ure is.

19 Zij zijn uit ons uitgegaan, maar zij waren uit ons niet; want indien zij uit ons geweest waren, zo zouden zij met ons gebleven zijn; maar dit is geschied, opdat zij zouden openbaar worden, dat zij niet allen uit ons zijn.

De kloof is definitief, onoverbrugbaar. Kaïn heeft zijn eerstgeboorte voorgoed verspeeld door Abel te vermoorden. Ezau heeft zijn eerstegeboorterecht eerlijk verkocht, en verkocht is verkocht, daarmee uit! En waarom verkocht hij het? Zie Hebrëeën 12:16 *Dat niet iemand zij een hoereerder, of een onheilige, gelijk Ezau, die om een spijsje het recht van zijn eerstgeboorte weggaaf.*

Voorstelling van Dante van de hel en het vlammen-spel

Lazarus was een arme sloeber, althans zo wordt hij getekend. Dat wil niet zeggen dat alle rijke mensen per definitie veroordeeld zijn tot de staat waarin de rijke man terecht kwam, de hel en de vlam. Tevens houdt dat niet in dat alle armen zalig zullen worden omdat ze arm en slecht eraan toe zijn. Het is juist de inborst, de geest of mentaliteit, leefwijze en de moraal van de rijke man die hem de das omdeed. Hij verrekende zich. En hoe vele rijke mensen verrekenen zich door te menen dat alle rijkdom een zegen en een bewijs zou zijn van Gods gunst. Dat kan weleens zo zijn, maar dat is altijd niet gezegd. Velen maken de fatale levensverging door zich te verkijken, te verrekenen door alleen te zien op de uitwendige zegeningen.

Het is ook in het geheel niet zeker dat Lazarus per definitie een financieel arm man was. Het ligt eerder voor de hand dat hij een ondergeschikte positie had bij de rijke man, die hem onder de duim en zeer kort hield, zoals Jakobus 5 ons laat zien: *¶ Welaan nu, gij rijken, weent en huilt over uw ellendigheden, die over u komen.*

2 Uw rijkdom is verrot, en uw klederen zijn van de motten gegeten geworden;1

3 Uw goud en zilver is verroest; en hun roest zal u zijn tot een getuigenis, en zal uw vlees als een vuur verteren; gij hebt schatten vergaderd in de laatste dagen.

4 Ziet, het loon der werklieden, die uw landen gemaaid hebben, welke van u verkort is, roept; en het geschrei dergenen, die geogst hebben, is gekomen tot in de oren van den Heere Sebaoth.

5 Gij hebt lekkerlijk geleefd op de aarde, en wellusten gevolgd; gij hebt uw harten gevoed als in een dag der slachting.

6 Gij hebt veroordeeld, gij hebt gedood den rechtvaardige; en hij wederstaat u niet.

De rijke man overheerste de arme en deze was als een slaaf, geheel afhankelijk. Zo is het einde dezer eeuw van Ezau, maar het begin van de toekomstige eeuw is Jakob, volgens 4Ezra.

Ezau-joden hebben de geldmacht. Geld is macht, en door hun geldhandel en rente hebben zij de gehele wereld aan zich onderworpen. Rente is hun wapen!

Maar Lazarus kreeg zijn loon, n.l. de schoot van Abraham. De “schoot” is hier symbool voor de vervulling van de beloften aan Abraham gedaan, het hernieuwde verbond Jeremia 30-33.

De dood maakt scheiding.

Wie gestorven is, is vrij, bevrijdt van de zonde, Romeinen 6:4, om met Christus op te staan in een nieuw leven, geschikt voor het Koninkrijk der hemelen, Mattheus 8:10-12, om aldaar met Abraham te mogen aanzitten:

11 Doch Ik zeg u, dat velen zullen komen van oosten en westen en zullen met Abraham, en Izaak, en Jakob, aanzitten in het Koninkrijk der hemelen;

12 En de kinderen des Koninkrijks zullen uitgeworpen worden in de buitenste duisternis; aldaar zal wening zijn, en knersing der tanden.

Dat Rijk der Hemelen is niet in de hemel, maar komt vanuit de hemel en wordt van daaruit geregeerd. Dat rijk komt op de vernieuwde aarde. Het rijk Gods is niet van déze aion (tijdperk of eeuw), maar van de volgende, de toekomstige. Dat zal eerst een beginperiode hebben, hetwelk men de naam geeft van “Messiaans Vrederijk”, voorafgaand aan het definitieve Rijk Gods ná de duizend jaren.

Dat Rijk zal eens op aarde terugkomen, want de akker is de wereld, en het zaad wordt in de akker gezaaid. Het goede zaad zijn de kinderen des Koninkrijks. Het andere is geen goed zaad, zie Matth.13:24, en of het zaad is wel goed, maar de plaats waar het terecht komt geeft geen vruchtbaarheid, Mark.4.

De “kinderen des Koninkrijks”, althans die zichzelf daartoe rekenden en zich het “uitverkoren volk van God” durfden te noemen, zullen buiten geworpen worden. Er zal op aarde een plaats komen, een afgebakende locatie waar het Koninkrijk van Elohim zal gevestigd worden, en daarbuiten zullen de honden zijn, Openbaring 22:15 *Maar buiten zullen zijn de honden, en de tovenaars, en de hoereerders, en de doodslagers, en de afgodendienaars, en een iegelijk, die de leugen liefheeft, en doet.* Ook het Paradijs was lokaal.

Tijdens het duizendjarige rijk draait alles op aarde wel door, doch op een geheel andere wijze. Satan is dan al die tijd gebonden. Israël, de wáre kinderen des Koninkrijks zullen in hún land worden vergaderd, dat definitief afgegrensd wordt door een vurige muur, Zacharia 2:5 *En Ik zal*

haar wezen, spreekt de HEERE, een vurige muur rondom; en Ik zal tot heerlijkheid wezen in het midden van haar.

Geen Kanaäniet, geen Edomiet, geen enkele ongerechte zal erin komen. De kloof is definitief. Als de deur of poort gesloten is, is dat definitief, zie *Mattheus 25:11 Daarna kwamen ook de andere maagden, zeggende: Heer, heer, doe ons open!*

Lucas 13:25 Namelijk nadat de Heer des huizes zal opgestaan zijn, en de deur zal gesloten hebben, en gij zult beginnen buiten te staan, en aan de deur te kloppen, zeggende: Heere, Heere, doe ons open! en Hij zal antwoorden en tot u zeggen: Ik ken u niet, van waar gij zijt.

De plaats der pijniging, de hel, of de plaats waar de vuurvlam heerst, is dus het buitengebied van het herstelde Israël! Dat wordt in de Schrift o.a. de buitenste duisternis genoemd

Mattheus 8:12 En de kinderen des Koninkrijks zullen uitgeworpen worden in de buitenste duisternis; aldaar zal wening zijn, en knersing der tanden.

Mattheus 22:13 Toen zeide de koning tot de dienaars: Bindt zijn handen en voeten, neemt hem weg, en werpt hem uit in de buitenste duisternis; daar zal zijn wening en knersing der tanden.

Mattheus 25:30 En werpt den onnutten dienstknecht uit in de buitenste duisternis; daar zal wening zijn en knersing der tanden.

Het vuur der hel, dat is dikwijls in de Schrift een symbool van de haat, Ps.39:3, 57:4, Jes.30:27, 44:19, Jer.4:4, 5:15, 20:9, 36:32, Hos.7:6.

De vuurverbrandingen en crematies zijn een vervloeking in Elohims ogen, Jer.7:31, en zou Hij daar dan zelf in een hel een crematorium op na houden dat in alle eeuwigheid zou branden?

Nee, het vuur heeft niet alleen een negatieve kant. De positieve kant ervan is, dat wij als Israëls overblijfsel erdoor gered zullen worden, Jes.33:12-14.

De straf over de goddelozen wordt o.a. in Rom.2:16, 1Petr.1:17, 2Petr.2:9, Hebr.10:26, Openbaring 14:10 uiteen gezet. Er zijn slechts twee mogelijkheden. De weg van het verderf, (Grieks = apoleia = ondergang), en het tegenover gestelde daarvan is het leven.

Verloren gaan = niet meer leven, dat is de tweede dood, Joh.17:12. In Romeinen 9:22 betekent apoleia zelfs “vernietiging”.

De uitdrukking “eeuwig verderf” uit 2Thes.1:9 is in het Grieks “olethros aionos”, en dan spreekt de Schrift over een vuurgericht waarin dat verderf plaatsheeft. Dat is de Gehenna, de vuurplaats, Matth.5:22,29,30, Luk.12:5.

De gehenna lag in het dal van Ben Hinnom, aan de zuidrand van Jeruzalem. Dat was de vuilnisplaats waar ook kinderoffers werden gebracht, en waar

ook de dode lichamen van misdadigers werden verbrand. Elke dag steeg daar een zichtbare rook ten hemel. De gehenna was symbool voor het komende Godsgericht.

Na het Messiaans Vrederijk zullen de overige doden worden opgewekt en geoordeeld, Openb.20:5, Hebr.10:27, dat is de tweede dood. Wanneer alle goddelozen geoordeeld en vernietigd zijn, komt er aan de tweede dood ook een einde, d.w.z. dat er dan niets meer te vernietigen valt. Uit die tweede dood is geen opstanding mogelijk, Mal.4:1,3. Zolang als er goddelozen zijn die tot voedsel van deze vuurdood-gehenna-hel dienen, zal deze branden. Daarna zal het vuur uitdoven. Zolang als er voedsel is zal hun worm niet sterven, Mark.9:44-48, Jes.66:24.

Er komt een geheel nieuwe hemel en aarde, waarbij wij niet meer zullen denken aan de vorige dingen.

Jesaja 65:17 Want ziet, Ik schep nieuwe hemelen en een nieuwe aarde; en de vorige dingen zullen niet meer gedacht worden, en zullen in het hart niet opkomen.

Er is niet zoiets als een eeuwig brandende hel met gillende goddelozen, die vanuit de hemel zouden kunnen worden gezien. Met welk doel zou Elohim een letterlijke hel geschapen hebben? Om leedvermaak te nemen in de ondergang van mensen? Nee, er is niets rechtvaardiger en meer in overeenstemming met Elohims karakter, dan het feit dat de tweede dood een einde maakt aan het voortbestaan der goddelozen!

Aan het eind van het duizendjarige rijk zullen de volkeren die buiten zijn zich verzamelen onder de satan, Openb.20, en een laatste aanval doen op het herstelde Israël, maar vuur uit de hemel zal hen verslinden.

Een hel als afschrikwekkende toekomstmogelijkheid bestaat slechts in de gedachtewereld der oude Grieken, waar geen vreugde, maar enkel pijn zou zijn. Het gericht is de keerzijde van het vriendelijke Evangelie (het kerygma) om zich te geven aan God in Christus. Maar, hoe spoedig slaat deze nodigende boodschap om in een allesovertreffende terreur, wanneer men als keerzijde ervan een gloeiende hel voorstelt aan de hoorders, waar de mensen eeuwig geroosterd worden zonder te verbranden! Die gedachten komen voort uit de hersenschimmen van Dante. Zijn boeken over de hel zijn vol kritiek op het Evangelie en de verworden kerk, waar hij ingaat tegen de pausen en hun dogma's. Augustinus heeft de leer van Plato over de zogenaamde "onsterfelijke ziel" en de "eeuwig brandende hel"

overgenomen, met een tijdelijke kwelling in een vagevuur. Origenes nam het vagevuur als denkbeeld voor tussentijdse loutering. De reformatoren hebben de leer van Augustinus blindelings overgenomen, maar verwierpen wel het vagevuur. Luther verwierp de leer van de onsterfelijke ziel en noemde dit een "monsterlijke opvatting". Ook is Christus nooit in een letterlijke hel geweest, zoals men uit 1Petr.3:18-20 meent te kunnen opmaken. Het betreft hier de geest van Christus die reeds in de dagen van Noach tegen de goddelozen predikte. Die mensen waren als "geesten in een gevangenis". Mensen worden ook wel geesten genoemd. Een geleerd iemand noemt men wel een "grote geest". Een ander noemt men wel een "plaag-geest". Petrus spreekt niet over gestorven mensen in een hel.

Uitverkiezing en verwerping

Niet de zogenaamde uitverkiezing is bepalend. De rijke man heeft zijn kansen gehad, maar verspeeld. De rijke man behoorde tot de verkeerde elementen die in het volk Israël waren ingeslopen, of er opzettelijk door de satan waren ingebracht. Die kwade elementen komen vroeger of later vanzelf naar boven drijven. Elohim heeft Israël verkoren (in het Hebreeuws bachar) als eigendom (segulla), waarvan de basis is Zijn liefde, Deut.4:37, 7:6-7.

Het gevolg van verkiezing is dat Elohim naijverig is en weer kan verwerpen bij ontrouw wat Hij verkoren had, Hos.2:1-12. Dan is het lot van zo'n verworpen erger dan van iemand die helemaal niet verkoren was. Ma'as (verwerpen) is de tegenstelling van bachar (verkiezen), zie 1Sam.15:23,16:7, Jes.7:15. Er kan zelfs vernietiging volgen, de nisjmad en abal, een verdelging en te gronde richten van de eerder verkorenen. Dat sluit uiteindelijk herstel echter niet uit! Altijd zorgt Elohim voor een overblijfsel! Deut.28:62-68. Er volgt een wederopstanding, Ez.37, Deut.30, Lev.26:14-29.

De verwerping maakt de verkiezing dus niet voorgoed ongedaan. Er volgt een wederaanneming van een overblijfsel van Israël. Zacharia spreekt zelfs van een "opnieuw verkiezen", 1:17, 2:16, 3:2.

Lichaam, ziel en geest

Wij moeten vervolgens nog letten op hetgeen in Israël werd verstaan onder lichaam, ziel en geest. Het lichaam zag men als het vlees, als datgene waarmee wij worden geboren, zoals Adam werd gemaakt, waarin Elohim de geest of adem des levens blies, waardoor de mens tot een levende ziel werd. Alles wat bij het lichaam komt zoals het geboren wordt, is ziel. Het

Hebreeuwse woord nefesj is soms vertaald door ziel, maar dat is fout. Nefesj is zoiets als een religieus/zedelijk levensbeginsel. De Hebreeën zien het lichaam als een totaliteit, een éénheid, waar de ziel in het bloed is, de actieve drijfkracht. Een gestorven mens of dier noemt men dan ook een “dode ziel”, Lev.21:11. Ziel is het principe van ons totale bestaan als levende mensen. Een pasgeboren baby is nog puur lichaam, maar het mens-zijn komt direct wanneer het gaat ademen en schreeuwen. Dan wordt het lichaam beziel. Er is niet zoiets als een losse ziel, zoals de Grieken dachten, die òf naar de hemel, òf naar de hel zou vliegen. Volgens de Grieken behoort de ziel eigenlijk niet tot het aardse en lichamelijke, maar zou tot hogere regionen behoren, om aldaar een eigen bestaan te hebben. Het lichaam zagen zij meer als een soort tijdelijke behuizing van de ziel.

Nee, de mens is een totaliteit. Bij het sterven gaat ons lichaam in ontbinding. Er is niet zoiets als een onsterfelijke ziel, daar Elohim alléén onsterfelijkheid bezit en een ontoegankelijk licht bewoont. Pas bij de opstanding als genadedaad wordt een nieuw lichaam opgewekt en weer beziel. Niet het huidige vlezen lichaam, want vlees en bloed beërven het koninkrijk van Elohim niet. Er komen nieuwe lichamen.

De mens is ook geest. Daardoor stelt hij levensvragen en heeft hij bewustzijn. Het dier doet dat niet en kan niet redelijk nadenken. Door zijn geest heeft de mens objectiviteit en gevoel voor goed en kwaad, oordeel en verantwoordelijkheid. De geest onderzoekt alle dingen, de roeach. Dat kan op een zachte wijze, maar ook als een storm, met grote stuwkracht gepaard gaan. De geest kan bezwaard zijn door problemen en verdriet. En door vreugde kan de geest verlevendigd worden, zoals Jacobs geest levendig werd toen hij hoorde dat Jozef nog leefde. De geest werkt inspiratie, spreekt zich uit in de ogen, in het gelaat, is hoorbaar aan de stem, zichtbaar in het gezicht en de lichamelijke houding. Door de geest weten wij dat wij sterfelijke wezens zijn. Dat weet een dier niet. De dood is de voorwaarde van ‘s mensen bestaan, dat weten wij, en daarmee dienen wij dagelijks rekening te houden. Willen wij “eeuwig” leven verkrijgen, dan is er heel wat nodig om ons leven daartoe voor te bereiden. Dat wij sterfelijk zijn en dat weten, geeft aan ons mens-zijn een zeker niveau, een zekere status, een prikkeling om zorg te dragen dat het met ons na het sterven goed zal komen. Daartoe ontvingen wij een geest des levens, om met Elohim, en ook met mensen, een verstandhouding te hebben. Geest is de verstandhouding van de ene geest tot de andere. Wanneer wij met elkaar praten, manifesteert

zich geest, stemmen wij af op elkaar. En zo dienen wij ons af te stemmen op onze Schepper.

De rijke man had zijn geest verwaarloosd en veronachtzaamd. Hij leefde alleen voor het tijdelijke genot en meende dat het met de dood geheel afgelopen zou zijn. Dood is dood, zo redeneerde hij kennelijk. Lazarus had wél aan zijn geest gedacht en in gemeenschap met zijn Schepper geleefd. En dát maakt het grote verschil uit, wanneer straks de opstanding er zal zijn.

Toch waren de Grieken nog niet zo heel dom. Alleen maakten zij grove fouten door de mens te verdelen in aparte stukken, lichaam, ziel en geest. Aristoteles (384-322 v.Chr) schreef in zijn Politica over de mens het volgende: ***“Want de mens is de meest verhevene van alle levende wezens als hij vervolmaakt is, maar zonder wetten en recht is hij de slechtste van allen. Als hij zijn vermogens niet voor de deugd aanwendt, is de mens de meest gewetenloze en woeste van alle levende wezens, de verwerpelijke zowel in lust als in vraatzucht”***.

En een Romeins dichter zei: ***“De mens is de mens een wolf. Dat is de ene kant van de medaille. De andere kant is dat gezegd kan worden: De mens is de mens een engel. Een mens kan zich als een wolf én als een engel gedragen!”***

Uit deze citaten blijkt dat men wel door had dat de mens op-zich niet zo’n best schepsel is. Wel dat de mens tot zeer hoge dingen in staat is. Er is vervolmaking nodig, en daartoe zijn wij uitgerust met een geest, om ons te vervolmaken. Niet om onze tijd in ledigheid, genot, weelde en uitpattingen door te brengen. Er mag best ontspanning zijn. Maar de levenstijd die wij ontvangen is beperkt. Tijd is kostbaar om daarmee en daarin onze levenstaak te vervullen. Wij kunnen geen tijd verspillen. Wij dienen ons te haasten en te spoeden om ons levens wil!

Uitstel is praktisch altijd dodelijk en niet meer goed te maken. Een eenvoudig voorbeeld zal ons aantonen dat wij onze tijd welbesteed dienen te benutten, want voordat wij het weten, kan onze tijd om zijn. Een inhaalslag is alsdan onmogelijk.

Voorbeeld: Een automobilist wil van Harderwijk naar Den Haag reizen. Dat is ongeveer 100 km. Hij wil dat in een uur halen. Dat moet kunnen. De

eerste helft -dus ongeveer tot Utrecht- doet hij het wat rustig aan en rijdt op halve snelheid, dus 50 km/uur.

Daarna wil hij toch binnen het uur nog in Den Haag aankomen. De vraag is nu, hoe hard hij zal moeten gaan rijden om zijn voornemen te realiseren, dus om na één uur evenwel in Den Haag aan te komen?

Daar kunt u een grote rekensom van maken. Maar de zaak is eenvoudig zo gelegen, dat de man nooit meer op tijd in Den Haag kan aankomen! Hij heeft zijn tijd verspeeld door te langzaam te beginnen. Hij heeft de halve afstand, dus 50 km afgelegd met een snelheid van 50 km per uur, dus heeft er reeds een uur opzitten, zodat hem géén tijd meer rest!

Dat is ontvullend, maar waar. En dat zal voor zeer veel mensen een grote ontvulling zijn, te ontdekken geen tijd meer te hebben zichzelf te verwerklijken. De rijke man kon in ieder geval zichzelf wel voor zijn hoofd slaan. Te laat! En voor ons allen geldt: Nu is het de welaangename tijd, de dag der zaligheid! Kiest dan heden wie gij dienen zult!